

... a začala rozkvétat i krasojízda na kole.

Filipa mají jen ve Filipově?

Když se bábi Smolíková přistěhovala i s manželem za dcerou do Filipova u Rumburka, nebylo tam dočista nic. Vlastně tak docela to není, neboť kromě krásné krajiny byla ve Filipově spousta roztomilých domků a malá hrstka nových obyvatel — jako ostatně všude v pohraničí brzy po válce. Mezi tou hrstkou prvních hraničářů bylo nejméně čtvrtiny mladých lidí a samozřejmě pěkná hromádka dětí. Do divadla je to trochu z ruky — bez vlastního dopravního prostředku to vůbec nejde, kino se také hrálo jen občas a tak děti běhaly po loukách a dospělí posedávali doma. Bábi Smolíková také.

Jenže ji — bývalou náčelnici pankráckého Sokola — to posedávání brzo přestalo bavit. A prý se založila sokolskou jednotu. „Že si nedáte pokoj,“ domlouvala dcera, zeť, i všichni známí. Jenom děda Smolík se do toho nepletl. Jednak z kolegiality — vždyť sám od mládí cvičil a pak hlavně proto, že svou bábi dobře znal.

To bylo před deseti léty. Dnes mají — díky babiččině tvrdohlavosti a elánu — ve Filipově pěknou sokolovnu, vyznamenanou

tělovýchovnou jednotu a dospělí a zejména děti si už bez cvičení nedovedou život ani představit.

Jenže bábi Smolíková, třebaže jí podle křestního listu je už přes šedesát, je svým založením mladice. A také — aby se tak řeklo — zná své lidi. A tak si hlavně zpočátku něco nalámala svou šedivou hlavu, aby v každé hodině přišla s něčím novým. Aby cvičení zaujalo jak dospělí tak děti. Aby zkrátka filipovským občanům cvičení zachutnalo. Začala rozkvétat třeba lukostřelba. Nebo krasojízda na kole. A lehká atletika. A odbíjená. A ještě další sporty. — A přitom

to všechno patřilo — a patří do hodin základní tělesné výchovy! Dokonce ani plnění odznaku zdatnosti se ve Filipově nestalo strašákem, nýbrž báječnou zábavou. Hlavně když bábi Smolíková v praxi dokazovala svému školou povinnému vnukovi, jaký že je jura, když ona, stará bába splní limit. ve skoku dalekém, zatím co on na to nestačí? Není tedy divu, že se začali filipovští do Sokola s chutí hrnout a takový zájem zase nutí cvičitele, aby si jej hleděli udržet. Ve Filipově se to tedy daří a na štěstí je podobných jednot hodně. Ale přece jen nejsou všechny a také se najdou případy opačné. Mají tělocvičnu, mají nářadí, ba i hřiště či stadión, že nad

ním srdce plesá a dětí a mladých lidí jako máku, jenom ta tělovýchova jim jaksi zaostává. Neboť představa vlastní důstojnosti je činitel veliký a mocný. Ale jde to i tady. Slavia Vršovice nepatří k velikým pražským jednotám a když se začínalo se cvičením žen, vypadalo to v tělocvičně dost truchlivě. Zato dnes musí být cvičení žen rozděleno nadvakrát a ještě se cvičenky do tělocvičny jentak srovnají. Ale po pravdě řečeno, možná že by leckterá rodina svoji mamku v tělocvičně ani nepoznala. Dovedou si s náramným zápalem hrát „na druhého“, a při závodních hrách se povzbuzovat, že se až tělocvična někdy třese.

Jana Novotná

OSUDY DOBRÉHO VOJÁKA ŠVEJKA VE SVĚTOVÉ VÁLCE

7. Kadet Biegler zamířil k lesu; a tam, aby jeho prestiž důstojníka nevrál újmy, teprve se na Švejka osopil: „Teď komanduji já! Ať komanduji co chci, vy vyplňte rozkaz a držte hubu! Rozuměl jste?“ — „Poslušně hlásím, že rozumím; já budu poslouchat a držet hubu,“ souhlasil Švejk: „Poslušně hlásím, pane kadet, nechcete kousek salámu? Von je dobrej, suchej a s česnekem.“ Rozložili se do trávy a kadet rozvěřel mapu. Švejk se mu díval přes rameno a pak se otázel: „Pane kadet, už mají najito, kde by moh bejt náš baták? Říkají, že na téhle jenerálkách je všecko!“

8. Kadet neodpovídal, zvrťává se do mapy víc a víc. Za chvíli táhli dál a teprve k večeru dorazili na silnici, po které se táhl nepřehledný řetěz trénu. Po stranách šli náčigleři různých částí vojska, kteří patrně mysleli, že na to štěstí, které je čeká vpředu, je času vždycky dost. Tam se kadet dozvěděl, že 91. regiment se stahuje k Brodům. Maširovali dál. Vojáci různých pluků táhli v hloučcích i jednotlivě, seděli nebo leželi po březích úvozu, a když se jich Švejk ptal, kam se nesou, odpovídali buď vzteklým mručením nebo resignovaně: „Jdem umřít a bojovat za císaře pána.“

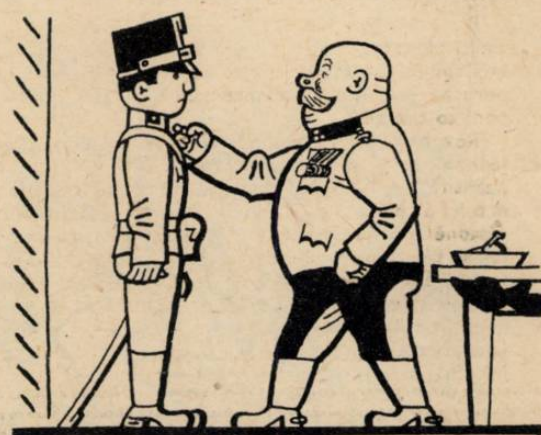
9. Cesta vedla do močálů, ale tam se již na ni pracovalo, aby se po ní mohlo jezdit; celá kumpanie vojáků snášela kmeny stromů, na to pěchovali mech a navázali písek. Poslední oddíl hladil okraje cesty dlouhými pravítky. Nad nimi stál lajtnant a řval: „Hergot, dělejte to pořádně! To musí být cestička jak v Schönbrunně v parku. Cugsfiro, řekněte tam, ať sem vozí písek čistý a jen ten fajnověj.“ Švejk díval se s nemalým zájmem na to uhlazování okrajů a pak řekl jednomu vojákovi: „Děláš moc čistou práci. Jako na kostele, řek by starej Moravec. Von byl zedník.“

10. Šeřilo se, když dorazili do jedné hájovny. Žena hajného právě chystala k večeři brambory; když viděl Švejk její přípravy, postavil do pece velký hrnec vody a pak v ní pařil slepice a kuřata. Kadet konstatoval s uspokojením, že už má chuť k jídlu. Švejk nezapřel svou dobrou duši: „Dyť jsem vám říkal, pane kadet, že vás nevpustím. Z těch slepic uvařím polívku a ty kuřata upeču. Eště, že sme se nezdrželi s tím střílením Rusů; tak budeme mít večeři akorát včas.“ Dvě slepice a tři kuřata zmizely; zbylá tři kuřata zabalil Švejk pečlivě do rezervních onuček a uložil do rance.

11. Ráno odcházeli a hajná, loučíc se s nimi, nepokojným, starostlivým okem počítala slepice; pak se jí tváře rozjasnily: „Budou se za vás modlit, ráno i večer, panovia velmožní. Kurica neschází ani jedna.“ — Vojsko se teď objevovalo i v polích; bylo vidět telefonisty, jak natahují dráty od stromu ke stromu. Švejk, vzpomínaje na telefonistu Chodounského, politoval ho: „Moh si potřít zobák na kuřeti; von zatím, chudák ubohoj, musí běhat, jako by sbíral housenky.“ Za nedlouho dohonil je meldereiter, ženoucí tryskem kobylu; jel před nimi stejným směrem, a proto na něj Švejk zavolal:

12. „Kamaráde, pozdravuj tam 91. regiment. Vyříd jim, že už táhnem!“ Jezdec strhl koně: „Jedu vopravdu pro něj; je ve vsi Vrbjanech a má přijít do Pientek. To je ještě asi hodinu odtud; můžete jít napřed a počkat na něj.“ A tak se stalo, že v šest hodin večer kadet Biegler hlásil svůj návrat hejtmanu Ságnerovi a stoje v haptáku, připravoval si odpověď, až ho hejtman začne plísnit; ale hejtman poklepal mu uznale na rameno: „Dobře, velmi dobře jste to, kadet, provedl! Ze štábu brigády jsme dostávali tak spletené rozkazy, že by byl z toho jelen každý druhý!“